

ani dřívější vlastníci usedlosti čis. 1 nestavěli. Nelze-li však vyvoditi ze zákona povinnost žalovaných, aby postavili plot žádaný od žalobců, posoudil odvolací soud věc nesprávně po stránce právní. Protože se odvolací soud nezabýval otázkou, zda žalovaní mají tuto povinnost ze smlouvy a že nevyřídil úplně odvolání, bylo nutno napadený rozsudek zrušiti a věc odkázati k novému projednání a rozhodnutí (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 2730.

**V řízení o žalobě na odevzdání najatých místností platí kratší lhůty
Šu 575 c. ř. s.**

(Rozh. ze dne 19. června 1923, R I 491 23.)

Žalobce tvrdil v žalobě, že mu žalovaná pronajala celé čtvrté poschodí domu čis. p. 801 na 6 let, počínajíc 1. únorem 1922, a že se zavázala, veškeré tyto místnosti 1. únorem 1922 odevzdati mu v takovém stavu, by mohly býti obývány, a navrhl, by uznáno bylo právem, že žalovaná jest povinna odevzdati mu ihned uvedené místnosti do nájemního užívání. Žalovaná popřela jsoucnost této smlouvy nájemní a namítla, že se strana žalovaná zavázala, že odevzdá straně žalující místnosti ve čtvrtém poschodí domu č. p. 801 s přísl. »asi« dne 1. února 1922, nikoliv dne 1. února 1922 do nájemního užívání. *Procesní soud* první stolice žalobě vyhověl a doručil rozsudek dne 5. února 1923 žalované, jež podala do něho odvolání dne 19. února 1923. *Odvolací soud* odmítl odvolání pro opozdčenost. *Důvody*: Dle skutkového děje jest nepochybně, že jde o žalobu ze smlouvy nájemní (§§ 1090 a násl. obč. zák.), a o žalobu na odevzdání najatých místností. Pro řízení o žalobách na odevzdání najaté věci a dodržení nájemní smlouvy po rozumu Šu 573 c. ř. s. platí zvláštní předpisy III. oddílu 6. části c. ř. s., zejména i ustanovení Šu 575 c. ř. s. o kratších lhůtách. Mělo proto odvolání do rozsudku, jímž bylo žádosti žalobní vyhověno, býti podáno do 8 dnu od doručení rozsudku (rozh. nejv. soudu ze dne 12. prosince 1922, Rv I 1462 22, ze dne 3. května 1921 Rv I 357 21, ze dne 9. ledna 1907 čis. 2191 ex 1906, rep. nal. čis. 196). Tento právní náhled vyslovuje také Neumann v Komentáři k c. ř. s. k Šu 575, kde praví, že v Šu 575 c. ř. s. stanovené lhůty platí nejen v řízení o námitkách proti výpovědi, nýbrž i o žalobách na vyklizení a odevzdání najatých věcí, o nichž jest řízení v uvedeném oddílu c. ř. s. upraveno. Stejně Ott: Sluší za to míti, že lhůta odvolací v Šu 575 c. ř. s. stanovená platí též nesporně o zahájených žalobách na odevzdání neb vrácení předmětu najatého.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu, poukázav k důvodům usnesení odvolacího soudu.

Čís. 2731.

Zní-li exekuční titul na vymáhání pohledávky dle přípustnosti konkursního řádu, nemůže se vymáhající věřitel domáhati pohledávky exekucí na úpadkovou podstatu, nýbrž pouze dle zásad konkursního řádu.

(Rozh. ze dne 19. června 1923, R I 506 23.)

Pravoplatným rozsudkem byla uznána úpadková podstata povinnou, uznati pohledávku vymáhajícího věřitele za likvidní a zaplatiti mu útraty rozepře dle přípustnosti konkursního řádu. Ku vydobytí útrat rozepře vedl vymáhající věřitel na úpadkovou podstatu exekuci, již soud první stolice povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu sluší přisvědčiti v tom, že věřitelé podstaty mají právo na uspokojení svých nároků bez ohledu na stav úpadkového řízení a že se mohou tohoto svého práva domáhati buď žádostí o pomoc u úpadkového komisaře nebo žalobou a důsledkem toho též exekucí na jmění úpadkové podstaty. To plyne z ustanovení Šu 124 konk. řádu. Ovšem je třeba, by se věřitel podstaty pro jeden nebo druhý způsob vymáhání svého nároku rozhodl. Vedení exekuce proti úpadkové podstatě za účelem zaplacení pohledávky jest zajisté výjimkou z pravidla a ze zásad úpadkového řízení, jehož účelem jest uspokojení věřitelů podle stavu úpadkového jmění a podle příslušných ustanovení konkursního řádu. Připouští-li tedy konkursní řád, aby se věřitel podstaty domáhal uspokojení svých pohledávek buď podle předpisů konkursního řádu (§ 47) anebo žalobou a exekucí, a rozhodl-li se věřitel podstaty pro okamžité vymáhání své pohledávky exekucí bez ohledu na ostatní pohledávky podstaty, musí si k tomu cíli vymoci exekuční titul, podle něhož jest podstata povinna zaplatiti vymáhanou pohledávku p o d e x e k u c í. Tento výrok exekučního titulu je nutným vzhledem k dvojímu způsobu postupu, jež věřitel podstaty, jak shora uvedeno, při vymáhání své pohledávky voliti může. V tomto případě není, jak vymáhající věřitel v exekučním návrhu sám výslovně uvádí, rozsudkem ze dne 7. září 1922 úpadková podstata odsouzena zaplatiti vymáhané útraty p o d e x e k u c í, nýbrž podle p ř í p u s t n o s t i k o n k u r s n í h o ř á d u, t. j. podle ustanovení a zásad konkursního řádu. Tento rozsudek není proto exekučním titulem a rekurent se musí spokojiti jen s tím způsobem vymáhání své pohledávky, který mu rozsudek a ustanovení konkursního řádu jinak dovolují (§§ 84 a 124 konk. řádu). Návrh ra povolení exekuce není kryt exekučním titulem (§ 7 ex. ř.), je proto bezdůvodný a byl právem zamítnut.

Čís. 2732.

Výrobní a hospodářské společenstvo (zákon ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.).

Předpisují-li stanovy pro usnesení o změně stanov určitou presenci a určitou většinu přítomných členů, platí to i pro druhou valnou hromadu.

(Rozh. ze dne 19. června 1923, R I 522/23.)

R e j s t ř í k o v ý s o u d zamítl žádost společenstva s r. o. za zápis změny stanov. D ů v o d y: Dle Šu 22 stanov jsou usnesení o změně sta-